Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

21 февруари 2013 година*

„Марки на Общността — Регламент (ЕО) № 207/2009 — Член 9, параграф 1 — Понятие за трето лице — Притежател на последваща марка на Общността“

По дело C-561/11

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Alicante y nº 1 de Marca Comunitaria (Испания) с акт от 27 октомври 2011 г., постъпил в Съда на 8 ноември 2011 г., в рамките на производство по дело

Fédération Cynologique Internationale

срещу

Federación Canina Internacional de Perros de Pura Raza,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н A. Borg Barthet, г-н M. Ilešič (докладчик), г-н M. Safjan и г-жа M. Berger, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,

секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 октомври 2012 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Fédération Cynologique Internationale, от E. Jordi Cubells, abogado,

— за Federación Canina Internacional de Perros de Pura Raza, от S. Doménech López, abogado,

— за гръцкото правителство, от г-н D. Kalogiros и г-жа G. Papadaki, в качеството на представители,

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-н S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

— за Европейската комисия, от г-н F.W. Bulst и г-н R. Vidal Puig, в качеството на представители,

* Език на производството: испански.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 ноември 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 9, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1, наричан по-нататък „Регламентът“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Fédération Cynologique Internationale (наричано по-нататък „FCI“) и Federación Canina Internacional de Perros de Pura Raza (наричано по-нататък „FCIPPR“) по повод на предявен от FCI иск за нарушение на правото върху марка и за обявяване на недействителността на марка.

Правна уредба

3 Член 8 от Регламента, озаглавен „Относителни основания за отказ“, предвижда:

„1. При възражение на притежателя на по-ранна марка се отказва регистрация на заявената марка:

а) когато тя е идентична с по-ранната марка и когато стоките или услугите, за които се иска регистрация, са идентични със стоките и услугите, за които е защитена по-ранната марка;

б) когато поради своята идентичност или сходство с по-ранната марка и поради идентичността или сходството на стоките или услугите, които двете марки обозначават, съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората на територията, на която е защитена по-ранната марка; вероятността от объркване включва възможност за свързване с по-ранната марка.

2. За целите на параграф 1 „по-ранни марки“ означават:

а) марки от следните видове, чиято дата на подаване на заявката е по-ранна от тази на подаване на заявката за регистрация на марка на Общността, като се вземат предвид, когато е уместно, претендираните приоритети по отношение на тези марки:

i) марки на Общността;

ii) марките, регистрирани в една държава членка или, когато става въпрос за Белгия, Люксембург или Нидерландия, в Бюрото за интелектуална собственост на Бенелюкс;

iii) марките, които са предмет на международна регистрация и които имат действие в дадена държава членка;

iv) марките, които са предмет на международна регистрация и които имат действие в Общността;

б) заявките за марки, посочени в буква а), при условие че бъдат регистрирани;

в) марки, които към датата на подаване на заявката за регистрация на марка на Общността или, когато е уместно, към датата на претендирания приоритет, по отношение на заявката за регистрация на марка на Общността, са общоизвестни в държава членка съгласно смисъла, в който думата общоизвестен се използва в член 6a от Парижката конвенция.

3. При възражение на притежателя на марката се отказва регистрация на марка, когато тя е поискана от агента или представителя на притежателя на марката, от негово собствено име и без съгласието на притежателя, освен ако този агент или този представител не обоснове действията си.

4. При възражение на притежател на нерегистрирана марка или на друг знак, използван/а в процеса на търговия с по-голям обхват от местния, марката, за която се подава заявка, не се регистрира, когато и доколкото, съгласно законодателството на Общността или законодателството на държавата членка, което е приложимо за този знак:

а) правата по отношение на този знак са били придобити преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на Общността или — според случая — приоритетната дата, претендирана със заявката за регистриране на марка на Общността;

б) този знак предоставя на притежателя си правото да забрани използването на една по-скорошна марка.

5. При възражение на притежателя на по-ранна марка по смисъла на параграф 2 се отказва регистрация на марката, за която е била подадена заявката, когато тя е идентична или сходна на по-ранна марка и тя трябва да бъде регистрирана за стоки или услуги, които не са сходни на тези, за които е регистрирана по-ранната марка, когато, в случай на по-ранна марка на Общността, тя се ползва с репутация в Общността, а в случай на по-ранна национална марка, тя се ползва с репутация в съответната държава членка, и когато използването без основателна причина на марка, за която е била подадена заявка, извлича неоснователно полза от отличителния характер или от репутацията на по-ранната марка или би я увредило“.

4 Съгласно член 9 от Регламента, озаглавен „Права, предоставени от марката на Общността“:

„1. Марката на Общността предоставя на своя притежател изключителни права. Притежателят е оправомощен да забрани на всяко трето лице, при липса на негово съгласие, да използва в процеса на търговия:

а) знак, който е идентичен с марката на Общността за стоки или за услуги, които са идентични с тези, за които е регистрирана марката на Общността;

б) всеки знак, за който поради неговата идентичност или сходство с марката на Общността и поради идентичността или сходството на стоки или услуги, обхванати от марката на Общността и знака, съществува вероятност от объркване в общественото съзнание; вероятността от объркване включва възможност за свързване на знака с марката;

в) всеки знак, който е идентичен или сходен на марката на Общността за стоки или за услуги, които не са сходни на тези, за които е регистрирана марката на Общността, когато тя има репутация в Общността и използването на този знак без основателна причина извлича неоснователно полза от отличителния характер или от репутацията на марката на Общността или ги уврежда.

[…]

3. Правата, предоставени от марката на Общността, могат да се противопоставят на трети лица, считано от датата на публикуването на регистрацията на марката. Въпреки това може да бъде поискано разумно обезщетение за действия, последващи публикуването на заявката за марка на Общността, които след публикуването на регистрацията на марката биха били забранени в резултат на това публикуване. Сезираният съд не може да се произнесе по същество, докато регистрацията не бъде публикувана“.

5 Член 12 от Регламента, озаглавен „Ограничения на действието на марката на Общността“, гласи:

„Марката на Общността не дава право на притежателя да забранява на трети лица да използват в процеса на търговия:

а) неговото име или адрес;

б) означения, свързани с вида, с качеството, с количеството, с предназначението, стойността, географския произход, с момента на производство на стоките или на предоставянето на услугата или с други характеристики на стоките и услугите;

в) марката, когато това е необходимо, за да се означи предназначението на стока или услуга, по-специално като допълнителни или резервни части,

при положение че ги използва в съответствие с почтената практика в областта на производството или търговията“.

6 Дял IV от Регламента, озаглавен „Процедура по регистрацията“, е съставен от членове 36—45.

7 Член 40 от Регламента, озаглавен „Бележки на трети лица“, предвижда в параграф 1:

„Всяко физическо или юридическо лице, както и организациите, представляващи фабриканти, производители, доставчици на услуги, търговци или потребители, могат, след публикуването на заявката за марка на Общността, да изпратят на [Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП)] писмени бележки, посочващи мотивите, поради които регистрацията на марката трябва да бъде отказана служебно, и по-специално по силата на член 7. […]“.

8 Член 41 от Регламента, озаглавен „Възражение“, гласи:

„1. В срок от три месеца след публикуването на заявката за марка на Общността може да бъде направено възражение срещу регистрацията на марка на основание, че регистрацията трябва да бъде отказана по силата на член 8 […]

[…]

3. Възражението трябва да е в писмена форма и да е мотивирано. То се счита за направено едва след плащането на таксата за възражение. В срока, определен от [СХВП], възразяващият може да предостави в подкрепа на възражението си факти, доказателства и аргументи“.

9 Член 53, параграф 1 от Регламента гласи:

„Марката на Общността се обявява за недействителна въз основа на искане, подадено до [СХВП], или въз основа на насрещен иск в производство за нарушение:

а) когато съществува по-ранна марка, както е посочено в член 8, параграф 2 и са изпълнени условията, посочени в параграф 1 или в параграф 5 от посочения член;

б) когато съществува марка, както е посочено в член 8, параграф 3 и са изпълнени условията, посочени в същия параграф;

в) когато съществува по-ранно право, както е посочено в член 8, параграф 4 и са изпълнени условията, посочени в същия параграф“.

10 Член 54 от Регламента, озаглавен „Изгубване на права вследствие на търпимост“, предвижда в параграф 1:

„Когато притежател на марка на Общността […] е търпял в продължение на пет последователни години използването на последваща марка на Общността в Общността, като е знаел за това използване, [той] не може повече да иска обявяването ѝ за недействителна, нито да се противопоставя на използването на последващата марка на основание на по-ранната марка, за стоките или услугите, за които е била използвана последващата марка, освен ако заявката за последващата марка на Общността е била извършена недобросъвестно“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

11 FCI притежава словна и фигуративна марка на Общността № 4438751 „FCI FEDERATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE“. Регистрацията на марката е заявена на 28 юни 2005 г. и е публикувана в регистъра на 5 юли 2006 г. Регистриран е следният знак:

12 Тази марка е регистрирана по-конкретно за организиране и провеждане на изложби с търговска или рекламна цел във връзка с кучета, обучение в областта на развъждането, грижите и отглеждането на кучета, организиране и провеждане на изложения, свързани с развъждането на кучета, издаване на удостоверения за произход и за контрол по отношение на кучета в областта на популациите и генетиката, както и развъждане и грижи за кучета.

13 FCIPPR притежава следните национални марки:

— национална словна марка № 2614806 „FEDERACIÓN CANINA INTERNACIONAL DE PERROS DE PURA RAZA — F.C.I.“, чиято регистрация е заявена на 23 септември 2004 г. и е публикувана в регистъра на 20 юни 2005 г.,

— национална словна и фигуративна марка № 2786697, „FEDERACIÓN CANINA INTERNACIONAL DE PERROS DE PURA RAZA“, чиято регистрация е заявена на 9 август 2007 г. и е публикувана в регистъра на 12 март 2008 г.:

— национална словна и фигуративна марка № 2818217, „FEDERACION CINOLOGICA INTERNACIONAL + F.C.I.“, чиято регистрация е заявена на 11 февруари 2008 г. и е публикувана в регистъра на 26 август 2008 г:

14 FCIPPR притежава също така фигуративната марка на Общността № 7597529. Регистрацията на тази марка е заявена на 12 февруари 2009 г. и е публикувана в регистъра на 3 септември 2010 г. Регистриран е следният знак:

15 Посочените марки на FCIPPR са регистрирани по-специално за конкурси и изложби на чистокръвни породи, издаване на титли, дипломи и сертификати за акредитация, публикации, печатни издания и материали, свързани с родословието на кучетата, и публикации и каталози относно чистокръвните породи кучета.

16 FCI възразява срещу регистрацията на марка на Общността № 7597529 от FCIPPR, но възражението е отхвърлено поради неплащането на съответната такса. На 18 ноември 2010 г. FCI иска от СХВП да отмени тези марка. На 11 юли 2011 г. FCIPPR отправя искане за спиране на процедурата по заличаване поради започването на главното производство. На 20 септември 2011 г. СХВП уважава искането за спиране на производството.

17 С искова молба от 18 юни 2010 г. FCI предявява два иска срещу FCIPPR пред Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Alicante y nº 1 de la Marca Comunitaria:

— иск за нарушение на марка на Общността № 4438751, притежавана от FCI, и

— иск за обявяване на недействителността на националните марки № 2614806, № 2786697 и № 2818217, притежавани от FCIPPR, основан по-специално на създаваната от тези марки вероятност от объркване с марка на Общността № 4438751, притежавана от FCI.

18 FCIPPR оспорва вероятността от объркване между използваните от него знаци и марка на Общността № 4438751, притежавана от FCI, и предявява насрещен иск за отмяна на споменатата марка на Общността, като твърди, че същата е била регистрирана при условията на недобросъвестност и създава вероятност от объркване с по-ранна национална марка № 2614806.

19 Запитващата юрисдикция счита, че спорът по главното производство повдига въпроса дали изключителното право, което член 9, параграф 1 от Регламента предоставя на притежателя на марка на Общността, в случая на FCI, може да се противопостави на трето лице, което притежава регистрирана впоследствие марка на Общността, като в случая това лице е FCIPPR, докато последната марка не бъде отменена.

20 Запитващата юрисдикция приема, че на член 9, параграф 1 от Регламента могат да бъдат дадени две различни тълкувания. От една страна, тази разпоредба би могла да се тълкува в смисъл, че предоставеното от марката на Общността изключително право не позволява на притежателя ѝ да забрани на притежателя на последваща марка на Общността да използва последната. Само при отмяна на тази втора марка на Общността притежателят на първата марка на Общността може да предяви иск за нарушение на марка. Това тълкуване било възприето от Tribunal Supremo (Испания) в решение от 23 май 1994 г., възпроизведено от Tribunal de Marcas comunitario (Испания), както личало от решението на тази юрисдикция от 18 март 2010 г.

21 От друга страна, член 9, параграф 1 от Регламента би могъл да се тълкува в смисъл, че правото на притежателя на марка на Общността може да се противопостави на всяко трето лице, включително на това, което по-късно е регистрирало марка на Общността, дори последната да не е била отменена по-рано или едновременно с това.

22 При това положение Juzgado de lo Mercantil nº 1 de Alicante y nº 1 de Marca Comunitaria решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„В рамките на спор относно нарушение на изключителното право на притежателя на марка на Общността, предвиденото в член 9, параграф 1 от Регламента [...] право да се забрани използването на марката в процеса на търговия противопоставимо ли е на всяко трето лице, което използва предполагащ вероятност от объркване знак (поради сходство с марката на Общността и сходство между стоките или услугите), или обратно — от приложното поле на понятието „трето лице“ са изключени лицата, които използват предизвикващите объркване знаци, регистрирани в тяхна полза като марки на Общността, до заличаването на регистрацията на по-късните марки?“.

По преюдициалния въпрос

По допустимостта

23 FCI поддържа, че поставеният въпрос е недопустим. То твърди, на първо място, че въпросът е хипотетичен, тъй като искането тълкуване не е необходимо за разрешаването на спора в главното производство. Всъщност исковете на FCI се отнасяли само до националните марки № 2614806, № 2786697 и № 2818217, доколкото в исковата молба по никакъв начин не била посочена марката на Общността № 7597529, която е регистрирана на по-късна дата. Освен това FCIPPR не се позовавало на тази марка на Общността нито в писмената си защита, нито в насрещния си иск, като се изключи едно посочване с информационна цел.

24 По-нататък FCI поддържа, че тълкуването на член 9, параграф 1 от Регламента не оставя място за никакво разумно съмнение. Следователно поставеният въпрос бил силно повлиян от практиката на Tribunal Supremo, според която иск за нарушение на марката, предявен от притежателя на регистрирана по-рано марка срещу притежателя на марка, която е регистрирано по-късно, не може да бъде уважен без предварително установяване на недействителността на последната марка.

25 FCI изтъква, на второ място, че е нарушено правото на защита на страните по главното производство, тъй като преюдициалното запитване е отправено служебно от запитващата юрисдикция, без да им се даде възможност да представят становище относно уместността на преюдициалното запитване преди приключването на устните състезания.

26 В самото начало следва да се припомни, че в рамките на производството по член 267 ДФЕС, основано на ясно разделение на правомощията между националните юрисдикции и Съда, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от произнасяне по реда на преюдициалното производство, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом поставените въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. по-специално Решение от 18 юли 2007 г. по дело Lucchini, C-119/05, Сборник, стр. I-6199, точка 43, Решение от 17 февруари 2011 г. по дело TeliaSonera Sverige, C-52/09, Сборник, стр. I-527, точка 15 и Решение от 25 октомври 2011 г. по дело eDate Advertising и др., C-509/09 и C-161/10, Сборник, стр. I-10269, точка 32).

27 Отказът от произнасяне по отправен от национална юрисдикция преюдициален въпрос всъщност е възможен само ако е очевидно, че искането тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите фактически и правни елементи, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. по-специално Решение по дело Lucchini, посочено по-горе, точка 44, Решение по дело TeliaSonera Sverige, посочено по-горе, точка 16 и Решение по дело eDate Advertising и др., посочено по-горе, точка 33).

28 Трябва обаче да се констатира, че в настоящия случай от представената на Съда преписка не е очевидно, че искането тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с предмета на спора или пък че повдигнатият от запитващия съд проблем е от хипотетично естество.

29 Напротив, от посочената преписка личи, че исковете срещу FCI поставят въпроса за използването от страна на FCIPPR на знаците, които могат да засегнат по-ранната марка на Общността, притежавана от FCI. Сред последните обаче е и знакът, защитен от последващата марка на Общността № 7597529. Освен това FCI изрично посочва в исковата си молба използването и заявката за регистрация на посочената марка на Общността от страна на FCIPPR.

30 Впрочем следва да се отбележи, че обстоятелството, че пред запитващата юрисдикция страните по главното производство не са изтъкнали проблем, свързан с правото на Съюза, не е пречка Съдът да бъде сезиран от тази юрисдикция. Като предвижда сезиране на Съда с преюдициално запитване, когато „такъв въпрос бъде повдигнат пред юрисдикция в държава членка“, член 267, втора и трета алинея ДФЕС не цели да сведе това сезиране единствено до случаите, в които някоя от страните по главното производство е поела инициативата да повдигне въпрос, свързан с тълкуването или валидността на правото на Съюза, а обхваща и случаите, в които такъв въпрос се повдига и от самата юрисдикция, която счита, че решение на Съда по него е „необходимо […], за да бъде постановено нейното решение“ (Решение от 16 юни 1981 г. по дело Salonia, 126/80, Recueil, стр. 1563, точка 7 и Решение от 8 март 2012 г. по дело Huet, C-251/11, точка 23).

31 При тези обстоятелства преюдициалното запитване трябва да се приеме за допустимо.

По съществото на спора

32 Със своя въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 9, параграф 1 от Регламента трябва да се тълкува в смисъл, че изключителното право на притежателя на марка на Общността да забрани използването в процеса на търговия на идентичните или сходни на марката му знаци на всяко трето лице, обхваща и третите лица, които притежават последваща марка на Общността, без да е необходимо предварително установяване на недействителността на последната марка.

33 Следва най-напред да се отбележи, че член 9, параграф 1 от Регламента не прави разграничение в зависимост от това дали третото лице е притежател на марка на Общността или не. Така тази разпоредба признава на притежателя на марка на Общността изключително право да забрани на „всяко трето лице“, при липса на негово съгласие, да използва в процеса на търговия знак, който може да засегне марката му (вж. по аналогия Решение от 16 февруари 2012 г. по дело Celaya Emparanza y Galdos Internacional, C-488/10, точки 33 и 34).

34 Трябва да се вземе предвид, на следващо място, член 54 от Регламента, който се отнася до изгубването на права вследствие на търпимост и който гласи, че „[к]огато притежател на марка на Общността […] е търпял в продължение на пет последователни години използването на последваща марка на Общността […], [той] не може повече да иска обявяването ѝ за недействителна, нито да се противопоставя на използването на последващата марка“.

35 От текста на тази разпоредба произтича, че преди да е налице изгубване на правата поради търпимост, притежателят на марка на Общността може да поиска пред СХВП обявяването на последваща марка на Общността за недействителна или да се противопостави на използването ѝ, като предяви иск за нарушение на марката пред съд, разглеждащ спорове, свързани с марки на Общността.

36 На последно място следва да се отбележи, че нито член 12 от Регламента, отнасящ се до ограниченията на действието на марката на Общността, нито която и да е друга разпоредба от този регламент предвижда изрично ограничаване на изключителното право на притежателя на марка на Общността в полза на трети лица, които притежават последваща марка на Общността.

37 Следователно от текста на член 9, параграф 1 от Регламента и от общата му структура личи, че притежателят на марка на Общността трябва да може да забрани на притежателя на последваща марка на Общността да я използва.

38 Този извод не се поставя под въпрос от обстоятелството, че притежателят на последваща марка на Общността също се ползва от изключително право по член 9, параграф 1 от Регламента.

39 В това отношение следва да се отбележи, че както посочва Европейската комисия в своето становище, разпоредбите на Регламента трябва да се тълкуват с оглед на принципа на приоритет, по силата на който по-ранната марка на Общността има предимство пред последващата марка на Общността (вж. по аналогия Решение по дело Celaya Emparanza y Galdos Internacional, посочено по-горе, точка 39).

40 Всъщност, както следва по-специално от член 8, параграф 1 и член 53, параграф 1 от Регламента, в случай на конфликт между две марки се предполага, че регистрираната по-рано марка отговаря на изискванията за получаване на общностна защита преди тази, която е регистрираната впоследствие.

41 Освен това следва да се отхвърли доводът на FCIPPR, че характеристиките на процедурата по регистрация на марките на Общността изискват, когато тази процедура приключи с регистрация, марката да предоставя на притежателя си право да я използва, което може да се оспори само с иск за обявяване на недействителност, предявен пред СХВП, или с насрещен иск в рамките на производство по иск за нарушение на марка.

42 Несъмнено е вярно, че така както е уредена в членове 36—45 от Регламента, процедурата по регистрация на марките на Общността включва проверка по същество, с която се цели да се определи преди регистрацията дали марката на Общността отговаря на изискванията за получаване на защита.

43 Тази процедура освен това предвижда етап на публикуване, през който третите лица могат да представят пред СХВП писмени бележки, посочващи мотивите, поради които регистрацията на марката трябва да бъде отказана служебно, както и възможност за притежателите на по-ранни марки да направят възражение срещу регистрацията на марка в срок от три месеца след публикуването на заявката за марка на Общността, като се позоват по-специално на относителните основания за отказ, посочени в член 8 от Регламента.

44 Тези обстоятелства обаче не са определящи, както посочва генералният адвокат в точки 32 и 42 от своето заключение.

45 От една страна, трябва да се констатира, че въпреки гаранциите, предоставени от процедурата по регистрация на марките на Общността, не може напълно да се изключи възможността знак, който може да увреди по-ранна марка на Общността, да бъде регистриран като марка на Общността.

46 Това е така по-специално когато притежателят на по-ранната марка на Общността не е подал възражение в приложение на член 41 от Регламента или когато това възражение не е било разгледано по същество от СХВП поради нарушение на процедурните изисквания, установени в параграф 3 от посочения член 41, какъвто впрочем е случаят по главното производство.

47 От друга страна, Съдът вече е постановил, в рамките на Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността (ОВ L 3, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70), че исковете за нарушение на правото върху промишлен дизайн и исковете за обявяване на недействителност се различават по своя предмет и последици, така че възможността за притежателя на предходен регистриран

промишлен дизайн на Общността да предяви иск за нарушение на правото върху промишлен дизайн срещу притежател на последващ регистриран промишлен дизайн на Общността не може да обезсмисли предявяването пред СХВП на иск за обявяване на недействителност срещу този притежател (Решение по дело Celaya Emparanza y Galdos Internacional, посочено по-горе, точка 50).

48 Този извод е приложим mutatis mutandis към контекста на марките на Общността, поради което следва да се приеме, че възможността за притежателя на по-ранна марка на Общността да предяви иск за нарушение на марка срещу притежателя на последваща марка на Общността не може да обезсмисли нито предявяването на иск за обявяване на недействителност пред СХВП, нито механизмите за предварителен контрол в рамките на процедурата по регистрация на марките на Общността.

49 Необходимо е освен това да се подчертае необходимостта да се запази основната функция на марката, която е да гарантира на потребителите произхода на стоката (Решение от 12 ноември 2002 г. по дело Arsenal Football Club, C-206/01, Recueil, стр. I-10273, точка 51).

50 В това отношение Съдът вече многократно е приемал, че предвиденото в член 9, параграф 1 от Регламента изключително право е предоставено, за да може притежателят на марката да защити специфичните си интереси като притежател на тази марка, така че последната да изпълни присъщите си функции (вж. Решение от 23 март 2010 г. по дело Google France и Google, C-236/08-C-238/08, Сборник, стр. I-2417, точка 75 и цитираната съдебна практика).

51 Както посочва генералният адвокат в точки 43 и 44 от своето заключение, ако притежателят на по-ранна марка на Общността трябва да изчака обявяването на недействителността на последващата марка на Общността, притежавана от трето лице, за да може да забрани на последното да използва знак, който би засегнал функциите на по-ранната му марка, защитата, която му се предоставя с член 9, параграф 1 от Регламента, би била значително отслабена.

52 Предвид гореизложеното следва да се отговори на поставения въпрос, че член 9, параграф 1 от Регламента трябва да се тълкува в смисъл, че изключителното право на притежателя на марка на Общността да забрани използването в процеса на търговия на идентични или сходни на марката му знаци на всяко трето лице обхваща третите лица, които притежават последваща марка на Общността, без да е необходимо предварително установяване на недействителността на последната марка.

По съдебните разноски

53 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 9, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че изключителното право на притежателя на марка на Общността да забрани използването в процеса на търговия на идентични или сходни на марката му знаци на всяко трето лице обхваща третите лица, които притежават последваща марка на Общността, без да е необходимо предварително установяване на недействителността на последната марка.

Подписи